

— Не, не! — извика тя, махайки отрицателно ръка. Азъ не мога тъй! Азъ изтърпѣхъ въ приструвки цѣли четири години. Повече не мога. Азъ жажда за открита любовъ. Азъ искамъ цѣлъ градъ, цѣлъ свѣтъ да знае, че не се прѣструвамъ. — Тя застана права и изтежко поемаше . . .

Азъ съмъ готова да се изправя прѣдъ цѣлата оная зганъ и открито да ги заплоя, ако си позволятъ . . .

О, не, не! До като азъ страдахъ и се морѣхъ отъ приструвки — никой не дойде да ми помогне. Сега, когато азъ стѣпвамъ на краката си и скѣсвамъ веригитѣ на лицемѣрието — никой нѣма право да ми се мѣси въ моя животъ, съ когото само азъ и самичка азъ разполагамъ. Не, не и не!

Тя говорѣше съ пламтъкъ, въ който като искри се прѣскаше негодуванието и накипѣлия бунтъ въ душата, що години е била гнетена.

— Но Ана, — се опита той да възрази.

Ала тя го спрѣ: —

— Тогава оставете ме. Азъ ще подиря самичка своя пжтъ. Азъ имамъ сили да посрѣщна ударитѣ на обществото, което вие боготворите.

— Азъ друго искамъ да кажа, — едва проговори Николаевъ смутено и сбъркалъ мисълта си.

— Азъ ви разбрахъ. Разбрахъ ви, — се вълнуваше Ана и ходѣше изъ стаята, неспособна да изслуша Николаева.

— Какво говоришъ, Ана? —

— Бжди свободенъ! Свободенъ си! само едно: оставете ме самичка. Менъ тъй много е нужно усамотението.

— Ако ти бѣше ме разбрала! — смѣнка Николаевъ.

— Да турямъ новъ хумотъ на врата си! Нови приструвки.

Николаевъ не отговори. Той виждаше силното възбуждение у Ана и съобрази, че най разумно е да я остави сама.

И когато тя крачеше изъ стаята съ оборена глава, той се приближи до вратата и мълчишкомъ излѣзе.

ХІ.

Погълната въ себе си, Ана не забѣлѣза, кога е излѣзалъ Николаевъ. И когато вдигна глава и не го видѣ